

RIKU AALTO SEPPÖ LAMPELA

JENGIPOMON MONTA ELÄMÄÄ

JOHNNY
Kniga

RIKU AALTO SEPPÖ LAMPELA

JENGIPOMON MONTA ELÄMÄÄ

Johnny Kniga | Helsinki

© Riku Aalto, Seppo Lampela ja Johnny Kniga 2023

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-49020-4

Painettu EU:ssa.

KIRJOITTAJALTA

Teksti pohjautuu nauhoituksiin, jotka tein marraskuusta 2022 maaliskuuhun 2023.

Tarinan viitekehysten vuoksi olen ottanut joitain taiteellisia vapauksia.

Olen yhdistellyt, viipaloinut ja tietoisesti kuvannut väärin todellisia henkilöitä tunnistamisen vaikeuttamiseksi.

Tämä koskee kirjan kaikkia rikollishahmoja sekä osaa YK-joukoissa palvelleista henkilöistä. Muita teemoja käsittelevissä luvuissa henkilöt esiintyvät oikeilla nimillään.

Ymmärrätte vielä.

30.5.2023

Seppo Lampela

Olen tarkoituksella jättänyt kirjasta pois ystävät ja läheiset ja parisuhteet. Ette ole unohtuneet, mutta tämä kirja kertoo Rikusta. Muut kirjoittakoot toisten juttuja.

3.6.2023

Riku Aalto

Omistettu elämälle

Bahalána (tulkoon mikä on tullakseen)

ALKU

Uuden elämän aloittaminen on yksinäistä puuhaa. Kahvikuppi ja tuhkakuppi täynnä, keittiössä paksu savu.

Mä vaihdoin puolta. Lusin tuomioni. Katkaisin välit rikolliisiin. Vedin peitekuvan jengitatskan päälle.

Työn ja treenien jälkeen sitä vain istuu kotona ja yrittää olla se myyttinen parempi ihminen. Sossut sanovat tyhjiön täytyvän jollain paremmalla, mutta tulisi helveti vieköön jo.

Mun taustan huomioiden kunnollinen elämä on päivittäinen suoritus. Kymmenen pistettä ja papukaijamerkki. Se täytyy pitää mielessä koko ajan. Menneisyyteni on täynnä väkivaltaa.

2022

Pitkä hiljaiselo keskeytyi puheluun. Treenikaveri sieltä soit-
teli, vanha ystävä valoisalta puolelta.

Marko puhui kilpaa Bemarkin moottorin kanssa, mies oli
aina liikkeellä.

Hujoppi korotti ääntä rengasmelun yli:

– Moi, nyt olisi tarjolla pikaveneitä ja pokeriturnaus! Veli-
poika pelaa siellä. Lähdetään viettämään iltaa saareen! Tu-
lenko hakemaan?

Ulkona kakskytseitsemän varjossa ja pilvetön taivas.

– Jaahas, pitääpä hieman miettiä.

Seisoin jo reppu selässä Bemarkin kurvatessa pihaan. Re-
pussa saunakamat ja pari veistä. Makkaratikkuja varten.

Mä rakastan kaikkia teräaseita ja piste. Niitä on kotona
seinät, vitriinit ja komerot täynnä. Mulla on niitä Desperado-
veitsestä Assegaihin, Zulusoturin lyhyeen keihäaseen ja
Masaisoturin leijonanmetsästyskeihäaseen, mutta sillä reis-
sulla repussa oli vain kaksi veistä.

Ennen niitä oli nilkoista hampaisiin.

Marko suuntasi satamaan ja nousimme hintavaan mus-
keliveneeseen.

Husky R 700 kuljetti kevyesti 40 solmun vauhdilla, meren-
pinta sulautui taivaaseen saarien väleissä. Ilmavirta kuivati
hien kainaloista ja kylmä kokispullo viilensi kämmenen.
Järeä mylly tuntui jalkapohjissa, se murisi ja ärjyi aallokon
tahtiin.

Grilli oli täysin kunnossa. Ei tarvetta makkaratikuille, jätin siis veitset veneeseen. Pihasauna lämpeni puilla. Ensin kunnan löylyt ja sitten grillaamaan. Söimme makkaraa, kananfileitä ja folioperunaa loputon jälkihiki otsalla.

Saarihuviola oli aivan saatanan hieno paikka. Koko saaristo näkyi suurista ikkunoista ja talon elektroniikka oli viimeisen päälle. Kuin joisi kaljaa avaruusaluksessa. Ei laitettu musiikkia, juttelimme kuulumisia leppoisisissa tunnelmissa.

Marko vilkaksi kelloa ja komensi meidät Huskyyyn. Ehtisimme hyvissä ajoin venekisoihin ja pääsisimme jälkihiestä eroon.

Mies oli oikeassa. Ilmavirta kuivatti kainalot, keulan vesipärskeet viilensivät ihon.

Massatapahtumassa riitti melua, tilaa, happea ja ihmisvilinää.

Jumalauta sitä ääntä!

Kymmenet miljoonaluokan pikaveneet sinkoutuivat koneet huutaen avomerelle ja takaisin. Laineista ampuva auringonvalo sai siristämään silmiä. Tuuli toi kasvoille ohuen polttoaineen katkun. Join kokista ja poltin jouskarin.

Näin viisikymppisenä alkoholi ei enää maistu, mutta jopoa kuluu.

Suola kiersi ilman pyörteissä. Yleisö huusi ja vislasi voitajalle, kuka ikinä se olikaan. Marko taputti sormellaan kellotaulua. Pokeriturnaukseen mars.

Seurasin Texas Hold'emia hikisessä väkijoukossa. Puheensorina tulvi pokeritermejä. Seurasin välinpitämättömänä, keskityin nauttimaan yhdestä kylmästä lonkerosta. Jääpalat sulivat vauhdilla muovituopissa.

Sillä kertaa Pete ei kerännyt pottia. Kilistimme silti hyvälle sijoitukselle, mies tippui viimeisten joukossa.

Maleksimme kolmeen pekkaan ilta-auringossa pitkin laituria, venesataman mastomeri huojui leppoisassa tuulenvireessä. Lokit huusivat taivaalla, veneet narisivat hiljalleen kiinnikkeissä.

Läheisestä hyttiveneestä nousi vanha tuttu, vene keinahdelti pitkänhuiskean kaverin kammetessa laiturille.

Tuomo perkele!

Olimme lusineet yhdessä pitkään Saramäen gangsterikammiossa. Teimme siellä yhdessä maalaamohommia.

– Riku hei! Tules käymään täällä vähän juttelemassa.

Viittoili siviilit päällä, mutta kuuleman mukaan jatko edelleen vanhaan malliin.

– Taidan jättää nyt väliin, totesin.

– Ei kun tule nyt. Mulla on sulle asiaa. Jutellaan hetki tosa veneessä ihan rauhassa.

Kohautin olkiani. En ollut huolissani. Tuomo oli hankkinut tappajan maineen vahingossa tehdyllä kuolemantuottamuksella. Sillä se retosteli, ei sillä ollut oikeita eväitä mihinkään.

Vilkaisin Markoa ja Peteä.

– Odotelkaa hetki tässä.

Nousin kiikkerään veneeseen peräpäätästä ja kumarruin Tuomon edellä ahtaaseen keulahytettiin. Vastaa löi alkoholilla kyllästetty tunkkainen ilma ja hiljainen väkivaltahevi.

Hämärässä odotti tyhjien tölkkien ja viinapullojen seassa kaksi tuttua alan miestä.

Mörkö, järjettömän kokoinen pitkän linjan konkari tuijotti raskaiden kulmien alta. Kovassa käytössä arpeutuneet nyrkit puristuivat kiinni ja auki.

Vieressä tuhisi Jarkko eri bändistä. Freedom Riders MC. Täysjäsenyydestä huolimatta näin kundissa vain viikonloppugangsterin.

Selän takana huohotti Tuomo.

Väijytys. Olin langennut perinteiseen.

Hytin täyttävä jättiläinen otti puhemiehen roolin ja käski istumaan pieneen tuoliin. Löin ahterin jakkaraan ja ukot ryhmittivät eteen leveäksi lihaseinäksi.

Jarkko tiuski miesten välissä.

- Sä olet käynyt yhden meidän kimppuun, sä olet käynyt yhden meidän kimppuun!

Sitä piti pikku hetki miettiä.

Mitähän asia mahtoi koskea? Teloin silloin ennen parikin äijää.

Tuijotin kolmikkoa ja pudistin päätä.

- Ne on sovittu jo vuosia sitten ja mä olen kaikki asiani kuitannut. Mitä helvettiä tämä oikein on?

Yksikään lihas ei liikkunut Mörön naamassa.

- Sä oot myös mennyt näyttämään naamaasi julkisuudessa. Se maksaa sulle sormen.

Puhuiko se saatana mun työpaikan mainoksista?

- Hei mä olen ollut esillä vain mun työn vuoksi!

Mörkö osoitti sormella mun silmien väliin.

- Älä lässytä. Sormi lähtee. Leikkaatko sen itse vai leikataanko me?

Tämähän eskaloitui vanhaan malliin. Pikaveneitä, poke-ria ja poikkaistavia sormia. Pysyin rauhallisena, panikoinnilla saisin aikaan vain seisokin koko kolmikolle.

- Kyllä mä sen itse leikkaan, hymähdin.

Sanoin Mörölle:

- Mä en ole vasikoinut ketään.

- Ei kukaan ole niin väittänytkään.

Antaisipa Mörkö mulle veitsen. Uskaltaisiko se? Olisiko se niin tyhmä?

- Mikä sormi lähtee, jätti penäsi.

Kääntelin käsiä hetken edessäni.

- Oikean käden pikkurilli saa lähteä.

Kesken kaupanteon Mörkö kohotti katseensa ja vilkuili veneen perään.

- Vittu että sulla kävi hyvä tuuri, se huokaisi.

Yritin käsittää lausetta kun Jarkko karkasi miesten välistä kimppuun ja aloitti mättämisen.

Ensimmäiset nyrkiniskut tärskähivät kasvoihin, niillä pystyi muuraamaan lamput umpeen. Laskin leukaa rintaan ja iskut takoivat otsaa, ohimoita ja päälakea. Kuuppa osui seinään iskun voimasta ja kimmokkeesta suora vastapallo naamaan.

Veri pulppusi kaljusta.

Miehet seurasivat mukiloimista hyvän tovin. En tiedä kauanko se hakkasi, sekosin laskuissa kymmenen osuman jälkeen.

- No niin, se on saanut jo tarpeeksi, Mörkö murahti viimein.

Olin samaa mieltä. Retkotin tuolilla hakattuna. Päästä vuotava veri kasteli kasvot, kaulan ja t-paidan. Vene keinui kaikesta siitä huitomisesta.

Nyrkkisankari puuskutti kasvoille viinanhajua.

- Nyt sä lopetat sun duunit ja vaihdat kaupunkia!

Aivoissa helisi ja puhe löi tyhjää. Miten työ avustusjärjestössä liittyi yhtään mihinkään?

Pärskin verta ja kasasin itseäni Mörön saattaessa pahoinpitelijää pois veneestä.

- Vittu sulla kävi hyvä tuuri, jätti totesi taas.

Niin tai sitten teillä. Olisit vain antanut sen veitsen.

Olen ollut tarpeeksi tilanteissa tietääkseni, että välillä on järkevää pelata nöyryä. Katsoin liivimiehiä naama luumuna.

Tuomo tuijotti takaisin silmät ammollaan.

– Luulitko sä että vanhasta elämästä pääsee noin vain eroon, se sähisi.

Mies oli kuulemma yrittänyt samaa itsekin, mutta taipunut kerhon kiellon edessä. Ei pata riittänyt lähteä kävelemään. Minne se edes menisi? Ei se ilman liivejä olisi mitään.

Mörkö toi kasvot lähelle.

– Pidä huoli, ettei sua näy enää julkisuudessa. Sulla kävi tuuri, että pääset täältä omin jaloin. Suksi nyt vittuun.

Viimein sain avattua suuni.

– Mähän olen aivan veressä! En mä voi lähteä tämän näköisenä tuonne ulos pyörimään. Kai te sen tajuatte itsekin!

Miehet nyökkäsivät.

Riisuin yläruumiin paljaaksi ja kaljupäät kaatoivat päälteni kaljaa. Se ropisi hämärässä paskahevin tahtiin. Hieroin naamaa ja päätä märällä t-paidalla.

Parin tölkillisen jälkeen äijät osoittivat ovea.

– Muista mitä sulle sanottiin.

Kompuroin ulos. Marko ja Pete seisoivat laiturilla odottamassa. Jarkkoa ei näkynyt enää missään. Hoipuin hetken tasapainoa etsien. Marko kaivoi kassista kokiksen, poksautti auki ja löi mulle kouraan.

Kaksi todistajaa joi siinä lonkeroa muina miehinä.

Mulla oli käynyt todella hyvä tuuri.

Marko luotsasi Huskya hana auki. Ilmavirta hydytti veren kiinni ihoon.

Aluksi pojat luulivat mun olleen vain imuroimassa Tuomon kanssa pulveria. Kömmän kuulemma hytistä vähän sen

oloisena. Sekavuustilan oikean laidan paljastuessa tuli kiire pois saaresta.

Riskimittari puukkohippaan vilkkui punaista.

Istuin leuka rinnassa ja märkä t-paita kädessä veneen pomppiessa aalloilla. Vain adrenaliini esti naamaa jomottamasta. Ensimmäiset ajatukset nousivat syvältä keskushermostosta.

Hae ysimillinen.

Etsi ne runkkarit.

Laske jokaisesta läpi.

Milläs tuulella sitten ollaan?

Kaiken hyvän päälle kaksi veistä virnisteli mulle täysin väärän veneen penkillä.

Pienessä keulahytissä jokainen puukonisku olisi osunut, siellä oli melkein kolmesataa kiloa lihaa. Mitä suurempi kohde, sitä varmempi vaurio. Se viiltää aina.

Pyörittelin terää sormissa. Teki mieli käskeä kääntymään ja palaamaan takaisin. Halusin mennä katsomaan keneltä leikataan ja keneltä ei.

Sepä vasta tekopyhää olisikin.

Teen yksilötyötä toipuvien väkivaltarikollisten kanssa, poislukien raiskarit ja vaimonhakkaajat. Asiakkaina miehet ja naiset, jotka taustoista riippumatta haluavat väkivaltaisesta ajattelusta eroon.

Neuvon heitä aina luottamaan järjestelmään. Siinä missä rikollinen toimii itse tuomarina ja pyövelinä, tavallinen kansalainen soittaa poliisiin. Kunnollinen veronmaksaja on kärsivällinen. Lainkuuliainen kansalainen luottaa koston sijasta oikeuteen.

Joko pettäisin asiakkaani kostamalla, tai sitten väijytyksen tehnyt paskasakki pitäisi mua vasikkana. Taisivat tosin pitää jo. Siinä sitä sitten oltiin.

Avuttomuus vihlaasi syvältä. Saahan se vituttaa kun hitsarin töitä tekevä viikonloppurosvo pääsee yllättämään suckerpunchilla. Turha tosin parkua parista kuhmusta. Jätkä hakkasi mua minuuttitolkulla, eikä saanut aikaan juuri mitään.

Laskin veitsen ja kaivoin puhelimen esiin.

Jarkon bändillä ei vielääkään ollut tarpeeksi kiveksiä.

2007

Mun aseveli Eki oli seinänkokoinen ja kivikova vapaaottelija lajin alkumetreiltä. Pysäyttämätön asfalttijyrä, vaparin alkuaikeiden paljasnyrkkittappelijä.

Sillä ja prosenttijengi Freedom Ridersin presidentillä oli ollut paskaa hampaankolossa keskenään jo pitkään. Eki piti äijää pelkkänä ohikulkijana. Niin se olikin, siviiliammattiltaan laivavartija.

Päivänä muutamana nokittelu kääntyi tappeluksi.

Tai ei sitä nyt ihan tappeluksi voi kutsua. Eki löi pressaa etukädellä naamaan ja äijältä meni polvi rikki. Eihän se pysyyn päässyt, kaiveli perseellään puhelinta taskusta ja hälytti veljiä paikalle.

Eki katseli touhua hetken ja räkäisi miehen päälle.

– Ei teikkäläisistä ole saatana muuhun kuin soittlemaan.

Mä puolestani rassailin eräällä merkittömällä tallilla mun pyörää. Helmi. Vuosimalli 1942, rekisteröity vuonna 2003. Seitsemän asteen säädettävä kulmapala, pidempi akseliväli.

Mä olin autuaan tietämätön koko pienestä välikohtauksesta. Tieto olisi ollut hyödyksi, istuin betonilattialla sylinteri sylissä keskellä Freedom Ridersin jätkiä.

Sitä ryhmää riitti.

Poltettiin pilveä ja vedettiin viivoja leppoisisissa tunnelmissa. Sepultura soi hiljaisena mattona huulenheiton alla.

Etuoven avautuessa porukka hiljeni. Bändi jähmettyi tuijottamaan sisään astuvaa Ekiä. Pullot kolahtelivat baaristikin puupöytään. Nostin kättä ja morjestin kaveria.

Koko lauma karkasi karjuen ottelijan kimppuun.

Ai jaahas, tämä olikin väijytys.

Hyppäsin pystyyn, kääntöavaimet kilisivät betonilattialla. Ryntäsin täyttä vauhtia Ekin avuksi ja törmäsin koko sakin sekaan. Löin jokaista pärstää mikä eteen tuli. Sitä ballettia ei kauaa kestänyt kun taju lähti ensimmäisen kerran.

Takaraivoon jysähtävä nyrkki tiputti mut nukkumaan öljyläikkien keskelle.

Heräsin poski betonissa ja raotin silmiä. Ympärillä näkyi bikerbuutseja. Vaakatasossa ei makoillut muita. Eki oli pääsyt lynkkausjoukkoa pakoon.

Mulla oli selän puolella piilossa veitsi viisisenttisellä terällä. Kiskaisin sen kiinnikkeestä irti ja ponnistin ylös. Matkalla upotin terän ensimmäiseen näkemääni reiteen.

Viilsin lähimpiä liivejä ja hakkasin nyrkillä jokaista tusinaamaa johon yletyin. Pommia satoi joka puolelta, niillä paskiaisilla oli myös puukkoja. Yksi terä sujahti etukäden kämmenestä sisään ja kämmenselästä ulos.

Joku onnistui antamaan herkullisen pusun poskelle. Aallon äidin poika veti taas sikeitä.

Havahduin selälläni, näin vain yhdellä silmällä. Silmäkulmasta virtaava veri sokeutti toisen. Makasin valkoisilla kaakeleilla, koko huoneen nurkkaus oli päällystetty niillä. Veri virtasi elimistöstä posliinille ja vanat tekivät ruudukkoa laattojen väliin.

Kuin teurastamossa.

Pyryn pystyyn, mutta koko bändi astahti eteenpäin. Nojasin verestä liukkaaseen nurkkaan ja potkin jokaista, joka

uskalsi tulla etäisyydelle. Kenkää antaessani mietin, miksi ne käsin tulivat härkkimään? Miksi eivät antaneet reilusti vain monoa?

Ne tarrasivat farkkujen lahkeisiin ja kiskoivat multa housuja pois! Buutsit lähtivät jaloista yksi kerrallaan ja housut vääjäämättä kohti kinttuja. Liu'uin selälläni farkut nilkoissa, lattiakaakeleihin värjäytyi punainen vana. Potkin ja huidoin, mutta lopulta hilluin posliinilla verestä märkänä ja munat paljaana.

Mulla ei ollut päällä enää mitään terävää. Kaikki rynnivät päin.

Ehdin nähdä pari buutsinpohjaa.

Sillä kertaa havahduin ambulanssissa. Ensihoitaja teipparsi parhaillaan otsaa. Jostain syystä jalassani oli siniset shortsit. Ambulanssista hoitajat kärräsivät mut suoraan polille.

Ne paskapääät olivat puukottaneet tajutonta miestä.

Makasin sängyssä tippa hihassa ja hoitsujen poistuttua kaappasin puhelimen kouraan. Pistin viestiä paskahousujen sihteerille.

Olisitte pistäny saman tien monttuun! Toista paikkaa ei enää tule. Mut täytyy sit tappaa saatana!

Nuori mieshoitaja saapui sitten joskus. Honkkeli katsoi mua pitkään ja luetteli vauriot lehtiöstä.

– Kaksi läpireikää kämmenessä, torjuntahaavoja käsi-
varsissa. Syvä pistohaava takareidessä, neljä pitkää ja syvää
viiltoa selässä. Syvä haava otsassa ja pistojälkiä rinnassa.

Se tarkoitti useaa tikkiä. Tärisin ja hikoilin.

Hoitaja kohotti katseen lehtiöstä. Silmät laajenivat, poju heitti lehtiön apupöydälle.

– Jessus, mies! Sut täytyy kärrätä traumalle per heti!

Virnistin siloposkelle.

– Älä nyt hätäile.

Hoitokertomus on riemastuttavaa luettavaa.

Keskusteltuani potilaan kanssa selvisi hänen käyttäneen kannabista ja kokaiinia. Ei tarvetta siirtää traumalle, potilas on vain hyvissä. Ei jää odottamaan sisätautilääkärin konsultaatiota, vaan lähtee ystäviensä kanssa syömään hyväntuulisena ja nälkäisenä.

Istuin kotona vitullisissa raivareissa. Viiltohaavat kirvelivät, aivoissa poltti enemmän. Korvien väli heitti rulettia.

Niillä oli mun pyörä! 1570 kuutiota käänteisellä laatikolla ja jyrkemmällä keulakulmalla oli mun silmäterä. Helmi täytyi saada takaisin.

Huolsin työkuuntoon Smith & Wessonin lyhytpiippuista Chief's Specialia. Revolveri kahden ja puolen tuuman piipulla on kätevä, nopea ja varma ase. Sellainen tekee lähietäisyydeltä pahaa jälkeä.

Rullaan mahtuu viisi patruunaa, mutta jätin yhden pesän tyhjäksi.

Vahingon sattuessa ei lähtisi ainakaan omat sukukalleet irti.

Tikit jomottivat joka puolella kroppaa, mutta toimintakyky oli tallella. Oma lukunsa oli iso ruma reikä takareidessä. Joku hyväkäs oli kääntänyt toden teolla puukkoa haavassa.

Ei sitä jalalla ole ennenkään ammuttu. Lähdin kinkkaamaan kohti kusipäiden tallia kyynärsauvoin ja kahva taskussa. Chapteri piti päämajaa keskustan liepeillä sijaitsevassa prameassa kerhotilassa. Jokainen kaupungin asukas tiesi mikä paikka oli ja ketkä siellä majailivat.

MITÄ SUUREMMAT LIHAKSET, SEN SYVEMMÄLLE TERÄ UPPOAA

Riku Aallon tie on kulkenut rauhanturvaajasta liivijengin päälliköksi ja sieltä muiden ihmisten auttajaksi. *Jengipomon monta elämää* kertoo Aallon uskomattomasta matkasta.

Kun Riku Aalto lähti rauhanturvaajaksi, hän uskoi värväytyneensä hyvien puolelle. Todellisuus Makedoniassa oli kuitenkin mutkikasta.

Suomeen palattuaan Aalto kaipasi edelleen yksinkertaisen ankaraa elämää mutta myös moraaliala: hyvää tai pahaa. Liivijengiltä ainakin saa mitä tilaa, hän tuumi.

Pitkälle kamppailu-uralle ja huippuunsa hiotuille veitsitekniikoille löytyi käyttöä, kun väkivaltarikollinen nousi verinen askelma kerrallaan pahamaaiseen jengin johtohahmoksi.

Lopulta Aalto teki elämässään täyskäännöksen ja päättyi viimein soittamaan jopa poliisille sitä vastoin, että olisi costanut itse.

